

Lobog

Ide még együtt jöttök,
de aki vele szemben áll most
utoljára mond neki bármit is,
erről valami halvány fogalmuk
mindkettejüknek van.
Ő mégis csak azt nézi,
hogyan sugárzik az arca a frissen
mosott reggeli fényben.
Alig kelt fel, már lehetetlent kíván:
hogyan szoborszerűsége
hadd legyen mulandó.

Állni is nehéz ebben
az erős tavaszban,
nemhogy válaszolni.
Lobog, mint a vitorla.
Persze legkönnyebb
az időjárásra fogni
a saját korlátainkat is.

Később még sokszor
eszébe jut az a törékeny
város: kristályváz, amire
majd egyszer talán
rátelepszik az anyag.

Az ég madara

A puha fiú az Aldiban, aki a retek
mosatlan, fonnyadt leveleit falja.
Nem szent éhség vagy profán révület.
Csak a szerda estén átütő
transzcendens bizonytalanság,
ahogy a hús-vér ember eszi
a halott zöldet a neonok alatt.
Nem vásárol semmit.
A pénztárnál kiengedi magát
a bolt szikrázó belsejéből
a gomolygó világba.

Sárkányvonalak

Hosszú, sivár horizont,
néhány bezárt szög.
A tájba foszlott templom mellett ül.

Szemébe húzza a seszínű sapkát.
Hány ember izzadságát gyűjthette
már össze. Mennyi DNS.

Azt mondja, ez nem teher. Áldás.
Itt lett áldássá. Az amputált láb
helyét sáros kutya tölti ki.
A szavai körül olvadt zúzmara.
Nem nélküli, mint az angyalok.

■ **Csordás Kata:** 1984-ben született Pécsen, 2010-ben végzett magyar-esztétika szakon a Pécsi Tudományegyetemen. 2018 óta jelennek meg versei különböző folyóiratokban.